

Guido Krijger

Natuurmens én vlieg aan het plafond

Hij zwierf in zijn eentje door de eindeloze natuur van Canada en Nieuw-Zeeland, maar heimwee bracht Guido Krijger terug naar zijn geboortegrond: Zeeland. Gelukkig vond hij ook hier inspiratie in het buitenleven. Als nieuw lid van de Wantijredactie wil hij dat graag overbrengen op de lezer.



Foto: Ellen Schoenmakers.

Willem de Weert

Guido Krijger (47) is geboren en getogen in Vlissingen, studeerde af als ingenieur Weg- en waterbouwkunde. Maar zijn hart lag meer bij de ecologie. Een anekdote uit zijn afstudeerproject is illustratief. 'Ik wilde graag onderzoek doen naar de getijdoordringing en successie in Het Verdrongen Land van Saeftinghe. Ik moest alleen nog goedkeuring van mijn afstudeerbegeleider krijgen. Hij vond het oké als ik ook een steiger in het schorrengebied zou ontwerpen. Gelukkig is dat niet gebeurd, maar het is veelzeggend over de cultuur destijds.' Om zich meer te verdiepen in ecologie en bodemkunde deed hij een tweede studie in Velp: Land-, Water-, en Milieubeheer. Daarna kon hij aan de slag bij Rijkswaterstaat waar hij met plezier heeft gewerkt: 'Ik verstond beide kampen, zowel de technuten als de ecologen. Ik voelde me daar wel een verbinder.' Later werd hij gevraagd om als docent te gaan werken bij de Hogeschool

Zeeland, waar hij vakken doceerde als Hydraulica, Waterbouwkunde en Duurzame ontwikkeling. In weekenden en vakanties was hij in de natuur. De drang naar de wildernis was zo sterk dat hij besloot het roer om te gooien en in 2002 nam hij ontslag. 'Ik wilde vrij zijn, alles loslaten en met de natuur leven.'

Zingeving

Een jaar trok hij met zijn rugzak door de bergen in Canada en Nieuw-Zeeland. 'Gaandeweg voelde ik me toch een beetje verloren. Ik zocht naar nieuwe zingeving en besloot naar huis terug te keren. 'Hij richtte Outdoor Inspiration op. 'Ik wil mijn ervaringen van het leven in de natuur overbrengen op andere mensen, neem ze mee op stap, haal ze uit hun comfortzone en hoop dat ze dan zo nieuwe inspiratie krijgen.' Daarnaast begon hij met zijn vrouw Ellen Schoenmakers WildWier. Ze hebben een vergunning om zeewier

te oogsten en leveren dit aan restaurants, waaronder Pure C (Cadzand-Bad). Hij ontdekte ook dat hij schrijven leuk vindt. 'Ik wil mijn kennis en visie delen, meningen nuanceren en vooral inspireren. Ik haal inspiratie uit de natuur, mijn hoofd én hart. De toestand in de wereld baart mij zorgen.'

'Als ik over de wereld nadenk, dan voel ik me soms een vlieg aan het plafond. Dat is misschien wel de reden waarom ik ecologie zo belangrijk vind. Het is nodig om een zo groot mogelijk plaatje van vraagstukken te schetsen. Alles is met elkaar verbonden.'

Voor meer informatie:
www.outdoorinspiration.nl
www.wildwier.nl



Willem de Weert is eindredacteur van Wantij.

Houtkachels onder vuur

Houtkachels staan vandaag de dag niet dikwijls meer in het rijtje van duurzame warmtebronnen. En de mensen die er een gebruiken, krijgen de sticker 'niet milieubewust' en soms zelfs 'milieucrimineel'.

Een vreemde gewaarwording voor een groene burger die heel bewust voor een houtkachel heeft gekozen in zijn duurzaam gerenoveerde woning.

Guido Krijger

(Bio)diversiteit

Ik laat mij inspireren door de natuur. Een ecosysteem is gezond en robuust als de soortenrijkdom groot is. Het ene organisme is niet beter dan de ander. Om dicht bij het onderwerp te blijven: sommige bomen nemen aanzienlijk meer CO₂ op dan andere. Toch zou het geen goed idee zijn om nu (in tijden van de klimaatdiscussie) alleen maar die soort te planten. Elke kwaliteit heeft zijn keerzijde en juist de diversiteit aan kwaliteiten zorgt voor een duurzaam, complex en gezond geheel. Dit is een universeel gegeven. Dat geldt ook voor mensen, hun kwaliteiten en de keuzes die zij maken. Mits die het grotere geheel dienen.

Energiebronnen

Voor energiebronnen geldt hetzelfde. We moeten niet één soort energiebron nastreven. Duidelijk is dat we af moeten van fossiele brandstoffen. Dat is niet van deze tijd (letterlijk en figuurlijk). Maar er is niet één energiebron de beste. Dat bestaat niet, dat is een vergissing. Alle lof voor onze nieuwe technologie zoals het zonnepaneel, de windmolen of de warmtepomp. Maar ook deze energieleveranciers hebben hun keerzijde.

De productie van deze apparaten zijn niet bepaald milieuvriendelijk en kosten veel (uitputbare) grondstoffen. Windmolens hebben een negatief effect op het landschap en vogels. Warmtepompen zijn elektriciteitsvreters en maken geluid. Aan alle oplossingen zitten haken en ogen. Zuinig met energie zijn, dat lijkt nog het belangrijkste uitgangspunt!

Rendement

Een houtkachel met een zeer hoog rendement, dat was mijn keuze vorig jaar, na veel lezen, onderzoek, wikken wegen en voelen. Ja en dat terwijl houtkachels onder vuur liggen. Omdat ze CO₂ uitstoten, de lucht vervuilen en overlast veroorzaken vanwege fijnstof. Hoe zit dat nu precies? Onze houtkachel loopt op hernieuwbare energie, die per saldo geen CO₂ uitstoot en klimaatvriendelijk mag worden genoemd. Ons brandhout komt van bomen uit een bos, op een steenworp afstand van ons huis, die heel hun leven zuurstof hebben geproduceerd en tevens veel andere levens een geweldige dienst hebben bewezen. De bomen zorgden onder meer voor nestmogelijkheden voor vogels, schuilplekken voor dieren, schaduw en zuivere lucht.

Verstandig stoken

Verstandig stoken is daarnaast van wezenlijk belang. Hout dient minimaal twee jaar te worden gedroogd en de manier van stoken heeft grote invloed op de uitstoot. In Noorwegen, waar op veel grotere schaal hout wordt gestookt, was het vroeger de gewoonte om 's nacht de luchttoevoer van de houtkachel voor een flink deel dicht te doen en zodoende het vuur te smoren zodat vuur de hele nacht bleef smeulen en 's morgen de boel alleen maar opgerakeld hoefde te worden. Maar wel met veel rook en uitstoot van giftige stoffen als gevolg, want dat smoren zorgt voor onvolledige verbranding. Dat mag niet meer in Noorwegen: er moet verantwoord worden gestookt. Ik geef toe dat mijn manier van warmte produceren ook niet 100% schoon is. Maar dat is nihil in vergelijking met open haarden (90% van de warmte gaat door de schoorsteen naar buiten), slechte kachels en/of slechte stokers. We zouden een voorbeeld aan Noorwegen moeten nemen en moeten investeren in educatie i.p.v. de houtkachel zwart te maken.

